

hør over den Sigtede: — hvad enten han maatte ytre Ansæ om at afgive Forklaring eller ei — have flere af Udvalgets Medlemmer havt Betænkelse ved at tiltræde denne Bestemmelse. Faren for, at der herigjennem i Tidens Løb skal udvikle sig en egentlig Inquisition, der maaskee end ikke vilde blive meget forskjellig fra den, der hidtil har maattet bygges paa, turde være meget stor, hvor meget man saa end maatte søge at undgaae den. Under de forhaandenværende Omstændigheder troste vi os imidlertid ikke til, ganske at fravaade denne Deel af Udkastet, men alle Udvalgets Medlemmer ere enige om, at dette Punkt er af største Betydning, og at Alt bør gjøres for at forebygge Misbrug. Den undersøgende Dommer bør vel give den Sigtede Leilighed til at forklare sig over de Begivenheder, som have fremkaldt Undersøgelsen, men han bør ikke fordrø en saadan Forklaring; han bør ganske vist betyde den Sigtede, at Forklaringen maa meddeles tydelig og fuldstændig, og gjøre ham opmærksom paa de Uheldigheder og Ubestemtheder, som maatte findes i samme, og navnlig fremhæve for ham de Punkter, der vedblivende vække Mistanke, men han bør end ikke anvende Overtalelser for at faae den Sigtede til at ytre sig nærmere om sit Forhold, end han selv ønsker. Ved Lov nøiagtigt at bestemme Grændserne for Dommerens Examination lader sig imidlertid vistnok neppe gjøre, og Udvalget indskrænker sig derfor til at udtale, at Forhøret over den Sigtede ingensinde tør antage en egentlig inquisitorisk Charakter, stilet paa at afsinde ham en Tilstaaelse, ligesom og; at den Sigtede selvølgelig endnu mindre maa tvinges til at svare. Det er iøvrigt at vente, at den Mand, der forhaabentlig vil gjennemtrænge den hele nye Ordning, vil blive det bedste Værn mod Overgreb.

Da de Dplysninger, der fremkomme under Forundersøgelsen, skulle benyttes under selve Forundersøgelsens egen Forsættelse og ligeledes afgive Grundlaget for Anklagebeslutningen og for Forberedelsen af Hovedforhandlingen, vil det ganske vist være nødvendigt, at det Væsentlige af disse Dplysninger optages i en Prøve

for Kol, men deraf følger dog ingenlunde, at nogen Udskrift skulde fremkomme under selve Hovedforhandlingen for Rævningsretten, hvis egentlige Væsen som mundtlig og selvstændig Forhandling, efter Udvalgets Overbeviisning, altfor meget vilde lide ved en saadan Foranstaltning.

I Udkastets 3de Affnit bestemmes det, at den Sigtede skal dømmes uden Mellemkomst af Rævninger, naar han under Forundersøgelsen afgiver en klar og bestemt Tilstaaelse og derhos begjærer at dømmes ved den almindelige Underret. Det er nu ogsaa fuldkommen i sin Orden, at en saadan Afgjærelse skeer uden Rævninger, da der i dette Tilfælde, hvor den Sigtede selv siger sig skyldig, aldeles Intet vilde være for Rævningerne at tage Bestemmelse om, men det turde dog være betænkeligt, imod det andetsteds Sædvanlige, end videre at bestemme, at Sagen i saa Fald slet ikke skulde komme til Rævningsretten. Bistnok anbefaler denne Fremgangsmaade sig som tidsbesparende, men Udvalget maatte alligevel finde det rigtigere, ikke at opgive den Garant, som indeholdes deri, at den Sigtede for selve Rævningsretten gjentager sin Tilstaaelse. I modsat Fald aabner man Døren for Misbrug, og det vilde i alt Fald være nødvendigt, at søge andre Garantier for, at Tilstaaelsen og Afkaldet paa at dømmes ved Rævningsretten vare fuldkommen usforkastelige. Lovudkastet har vel heller ikke undladt hertil at tage Hensyn, men Udvalget nærer nogen Tvivl om, hvorvidt de Bestemmelser, som forfaavidt ere bragte i Forslag, kunne siges at være hensigtsmæssige.

I Udkastets 4de Affnit omhandler Anklagebeslutningen; denne henlægges til Landsoverretterne, som derhos, hver Gang de beslutte Anklage, skulle udfærdige en Anklageact, indeholdende en udførlig Fremstilling af hele Sagen. Udvalget formaaer imidlertid, hvad det sidste Punkt angaaer, ikke at indsee, at det kunde være nødvendigt, at Anklageacten erholder et saa stort Omfang, hvorimod det paa den